

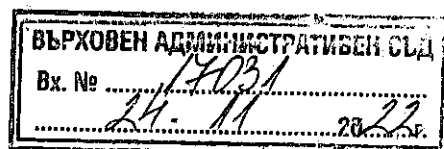


ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ГЛАВЕН ПРОКУРОР

ГП № 3009/12 г.
24.11.2022 г.

гр. София



ДО
ОБЩОТО СЪБРАНИЕ
НА КОЛЕГИИТЕ ВЪВ
ВЪРХОВНИЯ
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

ИСКАНЕ

ОТ

ИВАН ГЕШЕВ - ГЛАВЕН ПРОКУРОР НА РБ

ОТНОСНО: Приемане на тълкувателно решение по следните въпроси:

1. Съгласно разпоредбата на чл. 92, ал. 3 от Закона за хазарта (в редакцията обн. - ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 01.01.2015 г.) разполагали с материална компетентност председателят на Държавната комисия по хазарта да издава актове за установяване на публични държавни вземания в хипотезите на неплащане в установения срок на таксата по чл. 30, ал. 3,

предл. 1 от Закона за хазарта и променливата част от таксата по чл. 30, ал. 4 от Закона за хазарта?

2. Нищожен ли е акт за установяване на публично държавно вземане на председателя на Държавната комисия по хазарта, издаден на осн. чл. 92, ал.3 от Закона за хазарта (в редакцията изм. и доп. ДВ. бр.105 от 19 Декември 2014г.), ако се установи, че е постановен в противоречие с решение на Държавната комисия по хазарта по чл. 22, ал. 1, т. 4, т.6 и т. 11 от Закона за хазарта (в редакцията изм. и доп. ДВ. бр.105 от 19 Декември 2014г.)?

Правно основание: чл. 125 и чл. 126 т.1, във връзка с чл.124, ал.1, предложение второ, т.5 от Закона за съдебната власт.

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

При извършен преглед на практиката на Върховния административен съд се установи, че са постановени две съдебни решения (Решение № 10003 от 08.11.2022 г. по адм. д. № 6850/2021 г., VIII отд. на ВАС и Решение № 10130 от 10.11.2022 г. по адм. д. № 7543/2021 г., I отд. на ВАС), с които считам, че Върховният административен съд е формирал неправилна практика по прилагането на чл. 92, ал. 3 от Закона за хазарта (в редакцията обн. - ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 01.01.2015 г.). Аргументите ми за това са следните:

С цитираните две съдебни решения са обявени за нищожни актове за установяване на публично държавно вземане, издадени от председателя на Държавната комисия по хазарта (съответно № 5/14.02.2020 г. и № 8/14.02.2020 г.), с които този орган е установил неплащане от страна на две търговски дружества на държавна такса за поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри.

Решаващият извод в двете съдебни решения, за да бъдат обявени за нищожни издадените АУПДВ е, че липсва материална компетентност на издателя на тези актове - председател на Държавната комисия по хазарта.

1. С решение № 10003 от 08.11.2022 г. по адм. д. № 6850/2021 г., VIII отд. на ВАС е прието, че при действието на разпоредбата на чл. 92, ал. 3 от Закона за хазарта (в редакцията обн. - ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 01.01.2015 г.) актове за установяване на публични държавни вземания, в хипотезите на неплащане в установения срок на таксата по чл. 30, ал. 3 ЗХ и променливата част от таксата по чл. 30, ал. 4 ЗХ не могат да бъдат издавани от председателя на ДКХ. Решаващите мотиви се изразяват в следното:

- Законът за хазарта не урежда специален ред за установяване на тези държавни вземания и следователно е приложима разпоредбата на чл. 166, ал. 2 ДОПК, според която, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публично вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда на издаване на административен акт, предвиден в АПК.

- Съобразно правилото на чл. 166, ал. 3, актът за публично държавно вземане подлежи на обжалване по административен ред. Разпоредбата е специална спрямо чл. 82, ал. 2 АПК. Това е така, защото чл. 166, ал. 3 ДОПК предвижда обжалваемост по административен ред на конкретен вид индивидуален административен акт - за публично държавно вземане.

- Ръководителят на администрацията не е компетентният орган, който да установи публичното вземане. Този извод следва пряко от текста на чл. 166, ал. 2, изр. второ и от разпоредбата на чл. 166, ал. 3 АПК, предоставяща на ръководителя на съответната администрация компетентността да извършва административния контрол, независимо, че не притежава качеството на непосредствено горестоящ орган по смисъла на чл. 81, ал. 1 АПК, спрямо издателя на акта. В чл. 166, ал. 3 ДОПК, изр. последно изрично е уредена възможността ръководителят на администрацията да делегира своето правомощие за административен контрол на органи, горестоящи на органа, издал акта. Правно нелогично и недопустимо е обаче, един и същ орган да е овластен едновременно с компетентност да издаде акта, и с такава да се произнесе при оспорването на акта по административен ред. Нормата на чл.

166, ал. 2, изр. последно не урегулира възможността ръководителят на администрацията да определи себе си за издател на акта, поради предоставената му с чл. 166, ал. 3 ДОПК компетентност да осъществява административен контрол. При упражняването на предоставеното му правомощие за определяне на друг орган за издаване на акта ръководителят на съответната администрация не делегира свое правомощие, тъй като той не разполага с такова и не би могъл да прехвърли компетентност, която не притежава.

- Правомощието за издаване на актове за установяване на публични държавни вземания е проявление на специализирана функция и поради това то не може да се обоснове чрез общата компетентност на ръководителя на съответната администрация. По аргумент, изведен от съдържанието на чл. 166, ал. 1 ДОПК, ръководителят на администрацията може да бъде определен в съответния закон като орган за установяването на публичните вземания, но само ако в специалния закон е предвиден и друг, погорестоящ административен орган, овластен с компетентността да осъществява административния контрол от специалната норма на чл. 166, ал. 3 ДОПК

- В Закона за хазарта не е конкретизиран орган, притежаващ компетентност за произнасяне по жалби срещу издадените от председателя АУПДВ. В ЗХ липсват и норми, изрично изключващи административното обжалване на актовете за установяване на вземанията. Същевременно е видно, че за решенията на ДКХ, законът е предвидил оспорването им направо пред съд. Съвкупният анализ на съдържанието на обсъжданите по - горе правните норми и на използваната в тях правна техника, обосновава извода, че с приемането на ЗХ законодателят не е изключил и не е ограничил обжалването на АУПДВ по административен ред. Това обстоятелство характеризира административното обжалване като процесуално допустимо, в разглежданата по делото хипотезата, при която горестоящият административен орган е различен от издателя на акта.

- Анализът на предоставените с чл. 31 ЗХ правомощия на председателя на Комисията, както и кръгът на функциите, възложени в

компетентност на ДКХ, мотивират извода, че председателят на ДКХ няма йерархично горестоящ спрямо него орган, който да може да разгледа по административен ред жалба срещу издаден АУПДВ. Наред с това, в качеството му на ръководител на съответната администрация, председателят на Комисията притежава и следва да упражни компетентността, произтичаща от разпоредбата на чл. 166, ал. 3 ДОПК. Председателят на ДКХ е овластен по предмет, степен и функция орган, да проведе и реализира административен контрол при обжалване на акта по този ред, поради което е правно недопустимо той да е едновременно овластен и с правомощието по издаването на акта. Горният извод следва от разпоредбата на чл. 166, ал. 3 ДОПК, в редакцията, действаща от 12.07.2006 г., която е следвало да бъде съобразена от законодателя към датата на допълване на нормата на чл. 92, ал. 3 ЗХ, в сила от 01.01.2014 година.

2. С решение № 10130 от 10.11.2022 г. по адм. д. № 7543/2021 г., I отд. на ВАС е прието, че при действието на разпоредбата на чл. 92, ал. 3 от Закона за хазарта (в редакцията обн. - ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 01.01.2015 г.) актове за установяване на публични държавни вземания, в хипотезите на неплащане в установения срок на таксата по чл. 30, ал. 3 ЗХ и променливата част от таксата по чл. 30, ал. 4 ЗХ могат да бъдат издавани от председателя на ДКХ, но последният не е овластен материално да определя размера на дължимата държавна такса, като сам променя основанието, което го обуславя. Решаващите мотиви се изразяват в следното:

- С оспорения АУПДВ председателят на ДКХ еднолично е приел, че основанието, обуславящо основата и ставката на дължимата държавна такса за "поддържане на лиценз", е определено в ЗХ, независимо от липсата на разграничителен критерий между двете групи хазартни игри, посочени в чл. 30, ал. 3. По този начин той е игнорирал както подзаконовата разпоредба на чл. 5 от Общите игрални условия и правила за организиране на лотарийни игри, така и стабилитетът на решенията по чл. 22, ал. 1, т. 11 ЗХ на ДКХ.

- ДКХ е колективен орган и председателят на Комисията безспорно е и неин член, но същият не разполага еднолично с правомощието да извършва на практика последващ инцидентен косвен административен контрол за законосъобразност на нейните влезли в сила решения, с които са създадени права и задължения на отделен правен субект. Съгласно т. 16 от чл. 31 ЗХ, председателят на Комисията може да решава и други въпроси, предвидени в ЗХ, но само ако те не са предоставени в изрична компетентност на Комисията. Именно тя е овластена с правомощията по чл. 22, ал. 1, т. 4, т. 6 и т. 11 ЗХ, а в компетентността на председателя не се включва идентична възможност за дискреция, нито за конкретизация на относително определените в чл. 30, ал. 3 ЗХ две хипотези на определяне на размера на дължимата държавна такса.

- В този аспект анализът на съдържанието на обжалвания АУПДВ сочи, че с него непосредствено се отричат вече възникнали по силата на подзаконов нормативен и стабилен административен акт права и задължения на неговия адресат, като не се установява, а за минал период се определя ново основание, а от там и задължение за провеждане и отчитане на съответната хазартна игра по друг начин. Именно това съдържание на акта, независимо от неговото наименование, определя същият като правоизменящ, конститутивен индивидуален административен акт, който създава нови права, но и нови задължения за своя адресат в резултат на изземване на компетентността на Комисията.

- Разпоредбата на чл. 92, ал. 3 ЗХ обаче не овластява председателя на Комисията нито с право на оперативна самостоятелност по този въпрос, нито с правомощие еднолично да доразвива законовата норма на чл. 30, ал. 3 ЗХ. На председателя, при условията на обвързана компетентност, е предоставено правомощие да издава единствено установителен акт, който е изпълнително основание по чл. 165 и чл. 209, ал. 1 ДОПК. Той не е овластен материално да определя размера на дължимата държавна такса, като сам променя основанието, което го обуславя. При липсата на материална

компетентност за това следва да се приеме, че оспореният АУПДВ е нищожен като издаден от некомпетентен орган.

Систематичният анализ на така постановените решения показва, че макар изводът на двата съдебни състава да е еднакъв - материална некомпетентност на издателя на АУПДВ, мотивите, които са изложени, за да бъде обоснован този извод са коренно различни и в този смисъл последните взаимно се опровергават. В първото решение е прието, че председателят на ДКХ генерално не разполага с компетентност да издава актове за установяване на публични държавни вземания, в хипотезите на неплащане в установения срок на таксата по чл. 30, ал. 3 ЗХ и променливата част от таксата по чл. 30, ал. 4 ЗХ, докато във второто решение е прието, че председателят на ДКХ разполага с компетентност да издава актове за установяване на публични държавни вземания, в хипотезите на неплащане в установения срок на таксата по чл. 30, ал. 3 ЗХ и променливата част от таксата по чл. 30, ал. 4 ЗХ, но не и да определя размера на тези вземания.

С оглед на това обстоятелство, аргументите за формираната неправилна практика по прилагането на чл. 92, ал. 3 от Закона за хазарта (в редакцията обн. - ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 01.01.2015 г.) ще бъдат изложени по отделно за двете съдебни решения.

По отношение на решение № 10003 от 08.11.2022 г. по адм. д. № 6850/2021 г., VIII отд. на ВАС:

Съгласно разпоредбата на чл. 92, ал. 3 (Нова - ДВ, бр. 1 от 2014 г., в сила от 1.01.2014 г. до изменението, бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г.) от Закона за хазарта, действаща за периода от 1.01.2014 г. до 1.01.2015 г., неплатената в срок такса по чл. 30, ал. 3 и променливата част от таксата по чл. 30, ал. 4 подлежи на принудително изпълнение от публичен изпълнител по реда на ДОПК. **Актът за установяване на вземането се издава от председателя на Комисията.**

След изменението на посочената законова разпоредба, обн. ДВ, бр. 105 от 2014 г., същата е със следното съдържание: „Неплатените в срок годишни вноски за социално отговорно поведение, държавни такси и лихви за забава подлежат на принудително изпълнение от публичен изпълнител по реда на ДОПК. **Актът за установяване на вземанията се издава от председателя на Комисията.**”

Изменената през 2015 г. ал. 3 на чл. 92 ЗХ е действала до 04.08.2020 г., когато е получила следната редакция. „Неплатените в срок годишни вноски за социално отговорно поведение и лихви, държавните такси по ал. 1 и лихвите, имуществените санкции и глобите по влезли в сила наказателни постановления за нарушения по този закон подлежат на събиране по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Член 19 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс се прилага съответно”.

Извършеният ретроспективен преглед на относимите за случая правни норми налага следните изводи:

1. За периода от 01.01.2014 г. до 31.12.2014 г. председателят на ДКХ е разполагал с изрично регламентирана в специалния закон компетентност да издава АУПДВ по отношение на задължения за такси по чл. 30, ал. 3 и променливата част от тях по чл. 30, ал. 4.

2. За времевия отрязък от 01.01.2015 г. до 04.08.2020 г. на председателя на ДКХ е била предоставена компетентност за издаване на АУПДВ за всички видове държавни такси и лихви за забава.

3. След 04.08.2020 г. законодателят не предоставя изрична компетентност на определен държавен орган за събиране на таксите, а препраща към общите правила за определяне на компетентния орган по реда на ДОПК.

Този извод се подкрепя и от практиката на Върховния административен съд по прилагането на чл. 92, ал. 3 от ЗХ, който непротиворечиво е приемал, че председателят на ДКХ е разполагал с компетентност да издава АУПДВ и съответно не е обявявал нищожност на издадените от този административен орган АУПДВ и свързаните с тяхното издаване разпореждания за

предварително изпълнение. В този смисъл са Решение № 594 от 16.01.2018 г. по адм. д. № 10458/2016 г., III отд. на ВАС; Решение № 7107 от 07.06.2017 г. по адм. д. № 789/2016 г., III отд. на ВАС; Определение № 3951 от 17.03.2020 г. по адм. д. № 3118/2020 г., I отд. на ВАС; Определение № 3734 от 11.03.2020 г. по адм. д. № 3020/2020 г., VIII отд. на ВАС

Обявеният за нищожен АУПДВ с Решение № 10003 от 08.11.2022 г. по адм. д. № 6850/2021 г., VIII отд. на ВАС е издаден на 14.02.2020 г., във времеви отрязък от 01.01.2015 г. до 04.08.2020 г., когато приложима е разпоредбата на чл. 92, ал. 3 от Закона за хазарта (в редакцията обн. - ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 01.01.2015 г.) и съответно председателят на ДКХ е разполагал с изрична законова компетентност да издава АУПДВ.

Компетентността в случая е определена в Закона за хазарта, в относимата редакция на чл. 92 от същия – ДВ, бр.105/14 г., в сила от 01.01.15 г.

Съгласно чл. 163, ал. 3 ДОПК "публичните вземания се събират от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго", а съгласно чл. 165 ДОПК "събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго".

На основание чл. 166, ал. 1 и ал. 2 ДОПК „установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон, като ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК. Ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта, той се определя от кмета на общината, съответно от ръководителя на съответната администрация“.

При тълкуване на чл. 166, ал. 2, изр. второ ДОПК се формира извод, че разпоредбата не предоставя компетентност на ръководителя на съответната администрация сам да издаде акта, а го овластява единствено да определи

длъжностното лице, което да стори това. Тези разсъждения се извеждат и от условието, което законодателят е поставил – "ако в съответния закон не е определен органът за издаване на акта".

Съответният закон в случая е Законът за хазарта. В конкретния случай, оспореният АУПДВ е издаден от председателя на ДКХ, чиито правомощия за това са изрично разписани в чл. 92, ал. 3, изр. 2-ро ЗХ в приложимата редакция. Съгласно посочената разпоредба „Актът за установяване на вземанията се издава от председателя на Комисията“.

Приложението на чл. 92, ал.3, изр. 2-ро от Закона за хазарта изключва възможността да се осъществи диспозицията на чл. 166, ал. 2, изр. второ ДОПК, а именно – ръководителят на ДКХ да определи лицето, което е компетентно да издаде АУПДВ, тъй като в чл. 92, ал. 3 от Закона за хазарта, в релевантната по чл. 142, ал. 1 АПК редакция, изрично е посочено, че актът за установяване на вземанията се издава от председателя на Комисията.

Както правилно се отбелязва в практиката на ВАС, „Анализът на предоставените с чл. 31 ЗХ правомощия на Председателя на Комисията, както и кръгът на функциите, възложени в компетентност на ДКХ, мотивират извода, че председателят на ДКХ няма йерархично горестоящ спрямо него орган, който да може да разгледа по административен ред жалба срещу издаден АУПДВ“ (Решение № 10003 от 08.11.2022г. по адм.д.№ 6850/2021г. на ВАС).

Поради това, в случая намира приложение разпоредбата на чл. 82, ал. 2 АПК, съгласно която "не подлежат на оспорване по административен ред актовете на органите, които нямат по-горестоящ административен орган".

В този смисъл, не може да се приеме тезата, че издавайки оспорените в първоинстанционното производство актове, председателят на ДКХ е възпрепятствал възможността за оспорването му по административен ред. Същата би била мислима единствено в случай, че приложимият специален закон не предвижда изрично кой е компетентният орган да издаде съответния акт.

Актовете на председателя на ДКХ в съответствие с чл. 82, ал. 2 АПК са изключени от обхвата на оспорването по административен ред, поради липсата на непосредствено по-горестоящ административен орган спрямо него.

При липса на горестоящ орган се прелятства възможността за оспорване на издадения акт по административен ред. Допустимо е единствено оспорването му пред съд.

Правото на защита на засегнатите адресати на акта се гарантира чрез правото им на справедлив съдебен процес, при спазване на процесуалните принципи и правила относно тяхното активно участие, обективизиране на възражения, формиране на доказателствени искания и представяне на допустими, относими и необходими доказателства.

Законът за хазарта е специален по отношение на ДОПК, а разпоредбата чл. 92, ал. 3 ЗХ, в релевантната по чл. 142, ал. 1 АПК редакция, е ясна и следва да се тълкува и прилага според точния й смисъл.

Анализът на цитираните по-горе норми води до извод, че с приемането на Закона за хазарта, в редакцията ДВ. бр.105/14 г., в сила от 01.01.15г., законодателят е изключил обжалването на АУПДВ по административен ред.

С оглед това следва да се приеме, че оспорените АУПДВ са издадени от компетентен административен орган и не следва да бъде прогласявана нищожността им на основание чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 АПК.

По отношение на решение № 10130 от 10.11.2022 г. по адм. д. № 7543/2021 г., I отд. на ВАС

Напълно споделям особеното мнение на съдията-докладчик по горепосоченото дело, с което е подписано съдебното решение, като считам, че въпросът за противоречието на акта с подзаконови нормативни актове и/или влезли в сила индивидуални административни актове, е относим към преценката за съответствието му с материалния закон, и не обуславя извод за неговата нищожност.

За да обуслови порокът материална незаконосъобразност на административния акт - неговата нищожност, а не унищожаемост, е необходимо да е налице пълна липса на условията (предпоставките), визирани в хипотезата на конкретна материалноправна норма, актът да е изцяло лишен от законово основание, акт с такова съдържание да не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон и от нито един орган (виж в този смисъл Лазаров, К. Актуални трудове, с. 286). С други думи, за да се приеме един акт за нищожен, то той следва да е засегнат от толкова тежък порок, че да не може изначално от момента на издаването му да породи правни последици, той да бъде приравнен на „Правно нищо“. Нищожни са онези актове на администрацията, които поради радикални, основни недостатъци, засягащи компетентността на органа, който ги издава, поради формата, в която се издават, или съдържанието, което трябва да имат, се дисквалифицират като административни актове и въобще като юридически актове и се третират от правото като несъществуващи. Затова те от гледна точка на закона не могат да породят, изменят или погасят каквито и да било правни последици. Унищожаеми пък са актовете на администрацията, при които, макар и да е налице някакъв порок, той не е в такава радикална степен съществен, че още на пръв поглед да ги възпрепятства да предизвикват каквито и да било правни последици. Най-често унищожаеми административни актове ще има при превишаването на власт, при превратното упражняване на власт или при неспазване на закона по същество.

В случая, категорично не могат да бъдат споделени аргументите, че установените от съдебния състав пороци - противоречието на АУПДВ с чл. 5 от Общите игрални условия и правила за организиране на лотарийни игри или с решенията по чл. 22, ал. 1, т. 11 ЗХ на ДКХ представляват толкова съществен порок, който да бъде приравнен с пълната липса на законова опора за издаване на акта. В този смисъл, предвид приетата от съдебния състав компетентност на председателя на ДКХ да установява дължимостта на таксите по ЗХ, неправилното им установяване по основание и размер не може да бъде прието

за порок, водещ до нищожност, а е основание актът да бъде приет за унищожаем и съответно да бъде отменен.

Такава е и константната практика на Върховния административен съд
Решение № 7704 от 22.05.2019г. по адм. д. № 1661/2019г., I отд. на ВАС;
Решение № 4188 от 20.03.2019г. по адм. д. № 4023/2018г., I отд. на ВАС;
Решение № 4600 от 27.03.2019г. по адм. д. № 13920/2018г., I отд. на ВАС;
Решение № 3809 от 24.03.2021г. по адм. д. № 9944/2020г., VIII отд. на ВАС;
Решение № 7188 от 11.06.2020г. по адм. д. № 1618/2020г., VIII отд. на ВАС;
Решение № 5395 от 06.06.2022г. по адм. д. № 8637/2021г., VIII отд. на ВАС

При така изложените обстоятелства считам, че са налице предпоставките по чл.124, ал.1, предложение второ от ЗСВ за приемане на тълкувателно решение.

Отчитайки факта, че поставеният в искането въпрос касае всички магистрати от системата на административните съдилища, намирам, че искането за приемане на тълкувателно решение следва да бъде отправено до Общото събрание на съдиите от двете колегии на Върховния административен съд в съответствие с разпоредбата на чл.124, ал.1 т.5 от ЗСВ.

По изложените съображения и на основание чл. 125, във връзка с чл.124, ал. 1, предложение второ, т.5 от ЗСВ Ви сезирам със следното

И С К А Н Е :

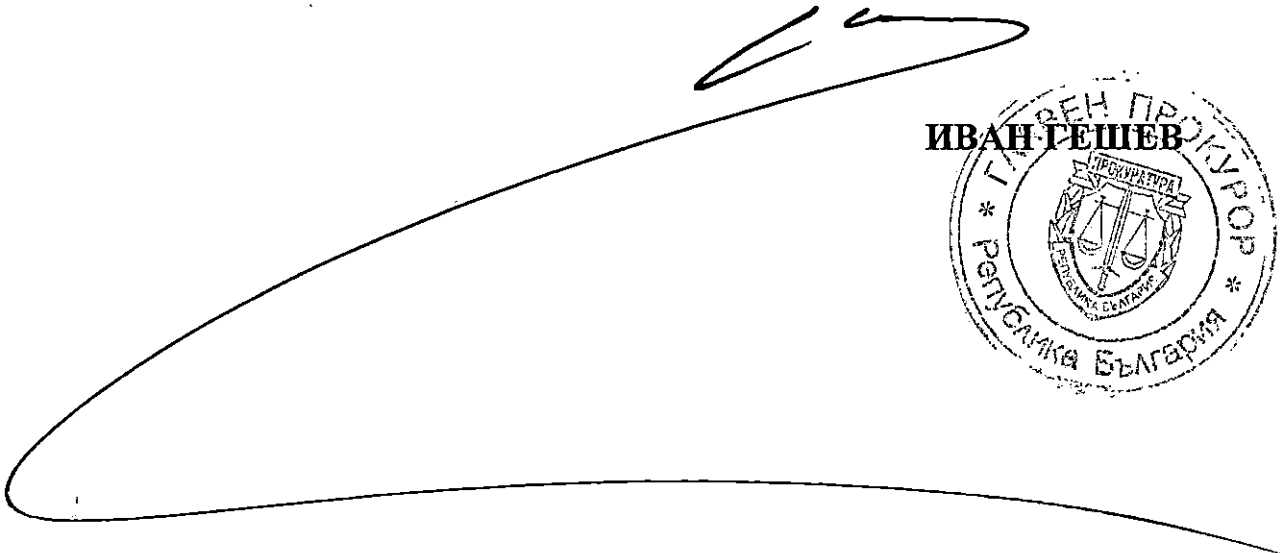
Общото събрание на съдиите от колегиите на Върховния административен съд да приеме тълкувателно решение по следните въпроси:

1. Съгласно разпоредбата на чл. 92, ал. 3 от Закона за хазарта (в редакцията обн. – ДВ, бр. 105 от 2014 г., в сила от 01.01.2015 г.) разполагали с материална компетентност председателят на Държавната комисия по хазарта да издава актове за установяване на публични държавни вземания в хипотезите на неплащане в установения срок на таксата по чл. 30, ал. 3,

предл. 1 от Закона за хазарта и променливата част от таксата по чл. 30, ал. 4 от Закона за хазарта?

2. Нищожен ли е акт за установяване на публично държавно вземане на председателя на Държавната комисия по хазарта, издаден на осн. Чл. 92, ал.3 от Закона за хазарта (в редакцията изм. и доп. ДВ. бр.105 от 19 Декември 2014г.), ако се установи, че е постановен в противоречие с решение на Държавната комисия по хазарта по чл. 22, ал. 1, т. 4, т.6 и т. 11 от Закона за хазарта (в редакцията изм. и доп. ДВ. бр.105 от 19 Декември 2014г.)?

ГЛАВЕН ПРОКУРОР НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ:



ИВАН ГЕШЕВ

